

Shakespeare
vertaald:
De Sonnetten

Shakespeare
vertaald:
De Sonnetten

Jules Grandgagnage

Schrijver: Jules Grandgagnage

Coverontwerp:

ISBN:

© Jules Grandgagnage

Voorwoord

“De Sonnetten” is het eerste deel van een reeks naar het Nederlands vertaalde werken van Shakespeare, opgevat als een verzameling compacte, betaalbare leesboekjes die je overal kunt meenemen. Ik publiceerde ook een uitgebreidere, van inleiding en commentaar voorziene versie waarin eveneens de oorspronkelijke Engelse tekst van de 154 sonnetten van Shakespeare is opgenomen. Als u echter net als ik een voorliefde hebt voor die kleine schattige boekjes in de boekenkast die je overal kunt laten rondslingeren en meenemen naar de wachtzaal bij de dokter... dan bent u aan het juiste adres!

Veel leesplezier!

Jules Grandgagnage

Sonnet 1

Een mooie mens moet ons zijn kinderen
geven,
Zijn gratie mag niet als een roos vergaan,
Het is het kind dat hem doet verder leven
Als hij allang van ons is heengegaan.
Maar jij, gevangen door je eigen beeld,
Jij voedt je vlam met eigen vlees en wezen
Tot niets ons rest, niets dat je hebt gedeeld.
Je zoete zelf hoeft slechts zichzelf te vrezen.
Je siert de aarde als een frisse blom,
De bode van een kakelbonte lente;
Je eigen knop blijft echter dicht en stom:
Jij lieve dwaas, bewaart het als een krent.
Verteer jezelf en wat de wereld toebehoort
Niet in het graf, het ware kindermoord.

Sonnet 2

Na veertig winters, je gezicht doorploegd
Van tijd en weer waar is je schoonheid nu?
Versleten als een kleed dat je eens droeg!
Verdwenen met je praal, jij parvenu!
Waar ligt je ware schoonheid dan verborgen,
Als iemand er om vraagt dan weet je 't niet.
Of wijs je dan op je verzonken ogen,
Waar schaamt' en spijt verteert wat niemand
ziet?
Een zonde is het dat je zo verspilt
Wat voor je toekomst zoveel had betekend.
Als je kon zeggen: dit kind heb ik gewild,
Het gaf een zin en richting aan mijn leven:
Zo vindt je bloed een warme levensstroom,
Waar anders koude wacht als stervensloon.

Sonnet 3

Wat zegt de spiegel waar je nu in kijkt?
Dat je gelaat nu gauw een ander maakt,
Voordat je eens geroemde schoonheid wijkt.
Een dief ben je als je hierin verzaakt.
Want waar is zij wier ongebruikte schoot
Het planten van jouw schone zaad versmaadt?
En wie is die narcist die in de dood
Ons in zijn zelfzucht geen kind nalaat?
Je bent je eigen moeders spiegelbeeld,
En in jouw jeugd ziet men haar schoonheid
prijken:
Zo zal ook jij door ouderdom vereelt
Doorheen je rimpels naar jezelf kijken.
Maar ben je met dit leventje tevree,
Sterf dan eenzaam, en neem je schoonheid
mee.

Sonnet 4

Waarom verspil jij dit legaat alleen?
Jouw schoonheidserfenis duurt slechts één
leven.

Wat je bezit gaf de natuur in leen,
Met gulle hand, aan hen die zelf geven.

Ik snap niet dat een vrek met mooie snoet,
Van haar royaal geschenk zo misbruik maakt,
Die som op som leent waar hij niets mee doet,
En toch niets vindt dat hart en leven raakt.

Wie slechts zichzelf mint in het verkeer
Verraadt daardoor zijn eigen mooie ziel,
Want, komt de laatste dag, hoe haal je eer,

Als je niets nalaat, want je bleef steriel?
Je onbenutte schoonheid sterft in 't graf
Tenzij je die op tijd aan anderen gaf.

Sonnet 5

Dezelfde uren die met zachte handen
Jouw aanblik vormden tot ons oogfestijn,
Zullen daarop tekeer gaan als tirannen,
Tot alle schoonheid in die blik verdwijnt.
Want slapeloze Tijd drijft zomer voort
Naar gruwelijke winter, en bedwingt
Het sap met vorst, die 't groene blad
vermoordt,
Gratie sterft waar barre sneeuw nu blinkt.
Ware het niet dat 's zomers distillaat
Haar overleeft, gevangen in het glas,
Dan zou noch haar parfum, noch haar gelaat
Ons nu herinneren aan wat ze was.
Zelfs als de vorst het bloemschoon heeft
vernield,
Leeft nog het zoet parfum dat haar bezielt.

Sonnet 6

Laat toch niet toe dat winters ruwe klauw
Je zomer sloopst voor je hem distilleert.
Vul voor je sterft fiool met zoete dauw
Die ons je schat aan schoonheid conserveert.
Wat je dan wint dat is geen woekerwinst,
Als wie ontleent aan jou graag vrucht betaalt,
Je eigen evenbeeld dat wordt je kind
Of beter nog het geluk tienmaal herhaald;
Tienmaal gelukkiger dan je hier staat
Als tien van jou tienmaal je beeltenis wint,
Want wat vermog de dood zo je ons verlaat
Als elk kind ons met jouw beeld verbindt?
Wees niet zo eigenwijs, je bent te mooi
En noch voor dood of worm geschikte prooi.

Sonnet 7

Aanschouw hoe in het oosten goddelijk licht
Het brandend hoofd verheft en ieder wezen
Zijn ogen baadt in 't majesteitelijk zicht,
Als eerbetoon aan 't vuur dat is herrezen.
Bij het volbrengen van zijn steile klim,
Zijn jonge kracht verspillend in zijn vaart,
Bewondert ieder sterfelijk oog die pelgrim
Op zijn onstuimig gouden bedevaart.
Maar in het zenit eindt zijn heldentocht
En wacht hem slechts de daling naar de nacht,
En elke blik die hem daarnet nog zocht
Kijkt weg van deze grijsaard zonder kracht.
Als jij zo verder leeft wordt dit je loon,
Je sterft onbekend, of maakt een zoon.

Sonnet 8

Je hoort muziek maar droefheid treft je ziel;
Heeft zoet of vreugd dan ooit zichzelf
geweerd?

Waarom bemin je wat je mijden wil,
Of neem je met plezier aan wat je deert?
Als het akkoord van zoetgevooid gepraat
In harmonie vereend jouw oor niet streelt,
En jij hun zoete unisono versmaadt
Klinkt zacht verwijt omdat je eenzaam speelt.
Hoor toch hoe elke snaar, als zielenbroeder
Naar orde voor en door de andere klinkt
Als waar het koning, kind en blijde moeder,
Verbonden in één mooie stem die zingt,
Wier woordeloze lied, met velen één,
Verzucht: "Niets ben je, want je bent alleen".

Sonnet 9

Is het uit vrees voor droeve weduwtraan
Dat je jezelf verteert in eenzaamheid?
Ach, weet dat als je kinderloos zou gaan
Dan wordt de wereld als een vrouw die lijdt
Een weduwe gelijk die maar blijft huilen
Omdat geen beeltenis van jou haar rest
Troost haar door in een kinderoog te schuilen
Zo blijft je vorm in haar geest geschetst.
Geef uit wat je belijft, jij kwistig heer,
De wereld heeft het nog, 't maakt geen
verschil;
Maar schoonheid die je spilt komt nooit meer
weer,
Hij doodt haar die haar niet gebruiken wil.
Geen liefde huist er in dat hartenbloed
Van wie zijn werelds schoon in schand
verdoet.

Sonnet 10

Het is een schande dat je niemand mint
En onbekommerd bent om eigen heil;
Dat velen van je houden is niet verdiend,
Want voor een ander heb je zelf niets veil.
De dodelijke haat die je bezielt
Verandert jou in eigen moordenaar
Die 't trotse dak boven zijn hoofd vernielt,
Terwijl 't zijn zorg moest zijn het te bewaren.
Verander jezelf en zo ook mijn opinie!
Of schenk je haat een mooier huis dan min?
Wees als je aanschijn schoon en vol van gratie
En duld in 't minst dat goedheid je herwint:
Maak dus een ander zelf dat mij behaagt,
Die al wat schoon en goed was verder draagt.

Sonnet 11

Wat snel verwelkt groeit weer in nageslacht,
Als deel van jou uit wat jou heeft verlaten
Met 't jonge bloed, door jong bloed
voortgebracht
Als jij je jeugd al lang hebt losgelaten.
Zo doet wie wijs is en hij blijft bestaan,
De dwaas kiest kille ouderdom en sneven.
Dacht iedereen zo, dan zou de tijd vergaan
En eindigde de wereld na één leven.
Want wie niet schenkt wat de natuur hem
vraagt
Zal spoorloos kwijnen zonder evenbeeld.
Jij bent de gunsteling die zij behaagt
En gul gegeven dient ook gul gedeeld.
Ze maakte jou haar zegel en wacht verrukt
Naar meer van jou, als je andere zelden drukt.